

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 15. Leto IV.
V LJUBLJANI, 10. avgusta 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XV. zvezka:

	Stran
Marijini družbi ob tristoletnici	225
Spored slavnosti tristoletnice	226
Marijino vnebovzetje	227
Možje, bodimo tudi mi enkrat v posnemo drugim!	227
„Spomni se, o premila Devica!“	228
+ Monsignor Urban Golmajer	229
Junaško zadostovanje	231
Redek pogum	232
Razgled po katoliškem svetu	233
Cerkveni razgled po domovini	234
Zahvale za uslišano molitev	240
Darovi	240

Prihodnja številka izide v četrtek, 24. avgusta.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 15

Postrežba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

ROGOVJUR

Marijini družbi ob tristoletnici.

Močila kri slovenske je poljane,
Aláhu se naš ded srčno upira,
Rad on za sveto vero umira — — —
Ime Marije vse zaceli rane.

Je komaj en sovrag izpred Ljubljane,
Iz Nemcev, glej! se bliža ,nova vera',
Nesreč je zdaj v deželi polna mera — — —
Ime Marije spet zaceli rane.

Dežele naše dvakrat si, oj Mati!
Rešila varno strašnega pogina:
Ubrani tudi nas pred zdanjo zlobo.

Železno v veri daj nam vsem zvestobo,
Bodimo, daj, zmir ena vsi družina
In ti nam vedno ena dobra mati!

Marianus.

Spored

slavnosti tristoletnice.

I. Predvečer, 19. avgusta:

Ob 9. uri skupna ura molitve v križevniški cerkvi.

II. Slavnostni dan, 20. avgusta.

1 Sprejem došlih povabljenih družb na kolodvorih (Marijine družbe z Gorenjskega izstopijo na kolodvoru v Šiški, da se ondi združijo z družbami, ki dojdejo s kamniškim vlakom.)

2. Tržaški gostje se podajo takej poredku na Rožnik, kjer bodo imeli ob 6 uri sv. mašo ter sv. obhajilo.

3. Ob 6. uri zjutraj skupno sv. obhajilo v križevniški cerkvi za udeležence Marijine družbe in člane povabljenih družb, ki se hočejo oziroma morejo vdeležiti svetega obhajila.

4. Ob 8. uri se zberovse družbe na samostanskem vrtu v Križankih. Vhod na desno poleg cerkve.

5. Ob tričetrt na 8. se prične pomikati spreved iz Križank v uršulinske cerkev po Vegovih ulicah v temle redu:

- a) ženske Marijine družbe,
- b) Katol. društvo za delavke,
- c) godba,
- č) zastopstvo „Slov. kršč. soc. zveze“,
- d) duhovščina,
- e) moške Marijine družbe.

6. V uršulinski cerkvi ob 9. uri:

- a) tiha sv. maša,
- b) blagoslovljenje zastave po

presvetlem gospodu knezoškofu. Kumevala bo visokorodna gospa Terezina Povšetova.

7. Po cerkvenem opravi slavnostni spreved v cerkev sv. Jakoba po Vegovih ulicah, Emonski in Cojzovi cesti čez sv. Jakoba most. Red sprevedu:

- a) moške Marijine družbe,
- b) zastopstvo „Slov. kršč. soc. zveze“,
- c) godba,
- č) duhovščina s presvetlim knezoškofom,
- d) ženske Marijine družbe.
- e) Katol. društvo za delavke.

8. V cerkvi sv. Jakoba okolu pol 11. ure slovesnost 300letnice:

- a) govor presvetlega g. knezoškofa,
- b) pontifikalna sv. maša,
- c) zahvalna pesem,

9. Odhod iz sv. Jakoba cerkve po istem redu in isti poti brez godbe nazaj v Križanke, kjer se shranijo društvene zastave (če se ne bo kaj spremenilo).

10. Skupni obed bo za moške člane Marijinih družb v „Rokodelskem domu“, Komenskega ulice 12, za ženske pa v gostilni g. Cotiča na Karlovski cesti.

11. Ob 3. uri popoldne v uršulinski cerkvi pete litanije M. B. z blagoslovom po rimskem obredu. (Poje se enoglasno s spremljevanjem orgelj.)

12. Takoj po litanijah v „Mestni dom“ na Cesarja Jožefa trg k obisku obrtne zastave, ki se ob 5. uri slovesno zaključijo.

13. Iz „Mestnega doma“ izlet na Rožnik, kjer bodo po dohodu sklepne večernice.

Pri sporedu kakor tudi pri sv. maši v uršulinski cerkvi svira slavna društvena godba.

Vsi člani Marijinih družb se udeleževslavnosti z društvenimi znaki.

Zastave ženskih Marijinih družb nosijo mladeniči.

Reditelji bodo nosili na rokah višnjevaznamenja.

Po sporedu soditi bo slovesnost lepa, če bo tudi vreme lepó. Zato pa zdaj še enkrat toplo povabimo k slavnosti vse mladeniške družbe in tudi zastope dekliških družb z zastavami, koder jih imajo. Iz imenika oglašanih družb vidimo, da se je oglasilo pač več od Ljubljane dokaj oddaljenih, dočim se niso oglasile Ljubljani bližje družbe. — Čas, da se odločijo za udeležbo je še vedno. Le za skupno kosilo, (ki je pa postranska reč), se ne sprejemajo več oglašiti; toda k cerkvenemu opravi je pot prosta vedno. In čem več se bo tega udeležilo, tem lepša bo vsa reč. Torej le skupaj, da pokažemo, kolike

nas je! Moči cerkvi sovražne se pogostokrat zbirajo, zlasti po mestih; tudi prijatelji kraljestva božjega se ne bojmo pokazati se in javno pokazati svojo barvo!

Za tristoletnico izide knjižica — do 15. avgusta bo gotova — : Slava Mariji ob tristoletnici prve Marijine družbe na Slovenskem. Knjižica obsega: štiri slike, dve pesmi, kratko zgodovino Marijinih družb sploh, zgodovino prve Marijine družbe ljubljanske in pregled vseh sedanjih družb na Slovenskem (kolikor so bile naznanjene). — Knjižica ni pisana samo za slavnostni dan, ampak je njena vsebina trajne vrednosti in prav posebno primerno, da naravnost krasno

berilo za družbe in družabnike. Dasi vsebina ni po vsem nova, pa je gotovo veliki večini družabnikov neznan; vredna pa, da bi se seznanili z njo prav vsi naši Marijini otroci. Zato jo gorko priporočamo v nakup družbam in tudi posameznim nje udom — Prodajala se bo 20. avgusta na zbirališču in pri kosilu. Naroča se pa lahko že zdaj pri Katoliški bukvarni v Ljubljani. — Cena ji bo 15 krajcarjev, torej ne previsoka; čisti dobiček se bo porabil v dober namen; največji pa bo od pazljivega branja dušni dobiček, duhovna korist in napredek v pravem družabnem življenju.

Naj bo vse v večjo čast božjo in slavo Marijino!

Marijino vnebovzetje.

Nočna tišina še vlada v naravi,
svetla danica na vshodu miglja,
vbrano zvonjenje nas ljubko pozdravi,
kakor da petje odmeva z neba.

Zarja napoči, polagoma vstaja
življenje v naravi, — prizor je krasan;
v duhu pa gledamo Zarjo iz raja,
v kateri nastal je zveličanja dan.

Praznik Marijin se danes praznuje,
vstalo nesmrtno je njeno telo;
sladka Devica zdaj v raju kraljuje,
milost odseva nam njeno oko.

Kaj bi nam radost še v srcu kalilo,
kaj bi nas begalo časno gorje,
v raju imamo zdaj Mater premilo,
njene dobrote z neba nam rosé.

Z angelsko družbo zapojmo ji vneto:
Slavljena bodi nebeška Gospa!
večne pogube je ljudstvo oteto,
ti si pomoč nam prinesla z neba.

Lepši kot svetla danica na vshodu,
bolj nego jutranja zarja krasan,
v tebi, o Zarja, prijetna Gospodu,
vsemu človeštvu napočil je dan.

Br. Gervasij.

Možje, bodimo tudi mi enkrat v posnemo drugim!

Častno mesto imajo v našem cenjenem listu „Bogoljubu“ naši fantje; lahko se ponosni na svojo posest. Pa naj tudi nam možem naši fantje enkrat nekoliko svojega prostora odstopijo, saj gospod urednik, upamo, temu ne bo oporekal, saj ima enako ljubezen za vse.

Vedno se nam stavi za zgled ta ali ona družba, ta ali ona župnija, ali posamezne vasi in osebe. Dejmo pa enkrat tudi mi možje kaj takega ukreniti, da bomo drugim v posnemo, ne pa, da bi vedno čakali, da bi drugi nam

zglede dajali. Predvsem drugim je nujno potrebno opomniti, da se mi možki sploh preveč ponižujemo pred ženskami. Povsod kar zadeva božjo čast, nas nadkriljujejo; v cerkvah smo povsod v primeri z njimi v manjšini, zlasti pa pri spovednicah, pri mizi božji, pa tudi pri krščanskih naukih in pridigah. Res je sicer, da je ženskega spola primeroma več kakor moškega, ali vendar tolike razlike gotovo ni kakor se opazuje v cerkvah. Od kod ta mrzlota pri možkih? Lenoba, brezbržnost ali celo na-

puh. O, naj bi vže vendar enkrat otrešli možki od sebe nespametne predsodke in bi malo bolj za dušo skrbeli! Bomo mar možki vse prestore v nebesih si pustili zasesti od ženskih? Kako lahko bi se bolj udeleževali sv. maše tudi ob delavnikih, ko bi le hoteli zjutraj malo preje vstati, zlasti po mestih, kjer so sv. maše ob zgodnjih urah in delo nastopajo šele ob šestih ali še pozneje. Ali bi si ne mogli pritrpati nekoliko jutranjega spanja in bi pohiteli v cerkev in darovali sv. maše Bogu Očetu za poplačilo naših dolgov in za srečen uspeh pri naših opravilih? Koliko zaslug bi si na ta način lahko pridobili, katerih nam bo ob koncu našega življenja krvavo potreba! Res je sicer, da je utrujenemu človeku težko pritrpati si jutranjega počitka in preje vstati; pa naj bi obrnili ta mal trud v čast božjo in trpljenja Kristusovega, kateri si je tudi pritrpaval spanje in počitek, ter toliko noči za nas premolil. Naj bi obrnil vsak ta mal navidezni trud za pokoro in pesnemal tistega samostanskega brata, ki je v takih priložnostih vselej proti

nebesom pogledal in rekel sam sebi: „Brat, potrudi se, premagaj sedaj svoj zaspanec, saj boš potem v nebesih vekomaj počival!“ Naj bi torej vsak pri tem pomislil na večni počitek po tem kratkem navideznem trudu, kako lahko bo premagal vse ovire ter si prislužil obilo dobrih del, katera se pri sv. maši bogato nabirajo. Tudi k pridigam in krščanskim naukom bolj radi hodimo, da bomo v zgled drugim! Še enkrat: ne pustimo se v tem nazaj staviti od ženskih! Hodimo bolj pogostoma si vest očiščevat k spovednicam, in pristopajmo v obilnejšem številu pogostoma k mizi božji, zlasti pa ob zgodnjih urah tudi v delavnik k sv. maši, ker pri tem se nič ne zamudi. Ne pustimo se sramotiti od tistih starih ženic, ki že navsezgodaj čakajo pri cerkvenih durih. Poskusimo en mesec, in prepričali se bomo, da ni res tako hudo, kakor smo si domišljevali, nekoliko preje vstati. Bog pa nam bo pri tem gotovo pomagal in nas zapisal v zlato knjigo večnega življenja.

Hrabroslav.

„Spomni se, o premila Devica!“

(Povest iz časa preganjanja katoličanov na Angleškem 1590.)

„Ali vidi Vaša škofovska milost tam med dračjem lučico! Gotovo se nahaja tam kako človeško stanovanje.“

„Torej, moj ljubi Vilki, pojdiva za njo! O da bi nama dal Bog, da najdeva tam naklonjena človeška srca!“

Dva postavna moža sta, kolikor se more razločiti ob svitu goreče baklje, ki sta se pogovarjala v temni gozdni samoti in si s težavo delala pot naprej; po zunanjem bi jima prisodil, da sta potujoča trgovca.

„Hoj, dobri ljudje, ali bi nama odprli in dali prenočišče?“ tako zakliče Vilki, ko je prišel do male hišice, trkajoč s popotno palico na zaprto okno.

Žena srednje starosti mu pride odpirat. Ko jih je nekoliko izprašala, jih pelje v hišo. Nato veli velikemu, komaj 20 let staremu

mladeniču: „Naglo, Patrik, prinesi kavo in črnega kruha in zakuri vnovič!“

Proti popotnikoma obrnjena, nadaljuje z določnim glasom: „Ubožni ljudje smo, gospoda, in zadovoljiti se bosta morala z malim. Vrh tega so nas pa še zadevale vsakovrstne nesreče. Moj mož leži že šest tednov na postelji in zadnje tri dni se bori že s smrtjo. Ne more ne živeti ne umreti.“ Solze so ji zadušile glas in zakrila si je obraz z rokami. Vendar pa se je premagala: „Oprostita, gospoda, kako vaju morem s svojo žalostjo le mučiti. Povejta mi raje vidva, odkod prihajata in kam vaju vodi pot ob takem nestanovitnem jesenskem vremenu?“

Že je hotel oni, katerega je Vilki v gozdu nagovoril z „Vaša škofovska milost“, odgovoriti, ko se zasliši iz spalnice, ki je bila lo-

čena s sivim pregrinjalom, v pretrganih besedah „Spomni se, o premila Devica“. Ganjena sta se spogledovala oba moža, medtem ko se je gospodinja, očitvidno prestrašena in zmedena, le s težavo premagovala.

„Ah, gospoda, ne poslušajta tega!“ jeclja z nemirnim glasom. Moj mož je, ki v mrzlični emotici ne ve, kaj govori in tako kliče Marijo, katero časte katoličani. Škof je ne pusti govoriti dalje, ampak ji pride na pomoč v zadregi: „Nič se ne bojte, dobra žena; vidim, vi ste katoličani, in slutim, da menite, da sva midva preganjavca vaše sv. vere. Ne, bodite brez skrbi, midva nisva sovražnika, marveč prijatelja; tudi midva sva katoličana.“

Svit srčnega veselja se je razlil po shujšanem licu uboge žene. „Tedad stokrat bolj pozdravljeni v naši hiši“, reče nekoliko osramočena, toda s prisrčno odkritosrčnostjo. Posrečilo se vam je, da ste prav uganili. Mislila sem, da sta odposlanca kraljica Elizabete, ki nas katoličane preganja s tolikim sovraštvom. Njeni vohuni prekrižavajo celo Angleško.“ —

Ne da bi se malo odpočila in pokrepčala, sta prosila popotnika takoj, naj ju popelje k bolniški postelji gospodarja.

„Pojdi, Patrik“, pravi mati svojemu sinu, ki je stal ponižno v kotu, „pojdi notri k očetu in mu povej, da ga hočeta obiskati dva tuja katoličana. — In uredi tudi nekoliko po sobi!“ pripomni še bolj potihoma.

„Poglejta, moja gospoda“, je nadaljevala, „zadnje tri dni je v takem položaju, ki se ne more imenovati ne življenje, ne smrt. In vendar! Neomahljivo je njegovo zaupanje, da prejme pred

svojo smrtjo zakramente naše svete vere. Kajti že od zgodnje mladosti je imel navado moliti vsák dan „Spomni se, o premila Devica“, da bi dosegel na smrtni postelji to milost, in tudi sedaj jo še vedno in vedno ponavlja. Toda kako bi mogel v teh časih priti brez vsakega čudeža katoliški duhoven v to samotno in odstranjeno gozdno pokrajino! Povsod daleč naokolu stanujejo le protestantje in tako bode njegova vreča molitev zastoj.“

Žena pelje tujca s seboj k bolniški postelji. Mož je bil še pri popolni zavesti, sklonil se je s pomočjo sina kvišku in podal koščeno roko ptujcema z besedami: „O, vama je že vse znano; moja žena vama je vse razodela. Bodita prisrčno pozdravljena!“ —

Hotel je govoriti še več, ali škof ga prime za roko, ga nežno zopet položi na borno ležišče in ga opominja: „Ne govorite nič več; stane vas preveč truda. Da, jaz vem vse. Zato se se veselite, ljubi mož! Nebesa so vam poplačala vaše zaupanje. Pred vami stojita ne samo katoličana; ne, tudi dva duhovna. Da, še več: jaz sem vaš škof, katerega je najsvetejša Devica k vam pripeljala. Pripravljajte se sedaj za spoved in za sv. obhajilo. Midva imava vse potrebno pod obleko pri sebi.“

Misliti si moremo, koliko veselje je pri tem obšlo bolnika. Solze in pogled navzgor je povedal več, kakor bi mogle še tako obilne besede, kako polno je bilo njegovo srce hvaležnosti do preblažene, nebeške priprošnjice. Spovedal se je, sprejel z največjo pobožnostjo zakramente za umirajoče in umrl blažen v Gospodu. —

† Monsignor Urban Golmajer.

V nedeljo, dne 2. julija t. l. je zatisnil na veke svoje trudne oči v Tomaju na Krasu prečastiti gospod Urban Golmajer, župnik-dekan v pokoju, častni kanonik stolnega kapitlja tržaškega, č. občan tomajski, vitez Franc Jožefovega reda, ustanovitelj tamkajšnega zavoda „Elizabetišča“, vrl in neutruden naroden boritelj, goreč privrženec slovanskega bogo-

služja, neumoren pospeševalec narodne blaginje, narodne prosvete, za katere je vse svoje življenje plamtel, za katere je tudi umrl.

Luč sveta je zagledal 21. maja 1820. v Žirovnici brezniške župnije v prekrasni gorenjski deželi. Bil je po naravi slabotnega in šibkega zdravja, a kljub temu je kazal že v zgodnji mladosti izredno nadarjenost, v katero je imela

posebno veliko zaupanje njegova mati, katera mu je večkrat dejala: „Vrban! pojdi kamor hočeš, ti boš gospod, da, prav gospod boš.“ In res Vrban je postal prav gospod. Po dveletnih juridičnih študijah, katere je mora! radi pomnožene mu bolehavosti zapustiti, je stopil v bogoslovje in bil posvečen za mašnika 12. septembra 1847. leta.

Tako je nastopil mladi Golmajer svoje prvo dušno pastirovanje ravno v onih burnih časih, ko so jeli sovražni politični valovi butati z vso penečo silo ob slovanska obrežja. In ravno v tej dobi se je skazal neustrašenega junaka, polnega značaja, kateri je bil čist, kakor biser, trden kakor skala, plemenit pa kakor zlato. V tej burni dobi, v polnih 29 letih svojega službovanja v tužni, zapuščeni Istri, si je spletel neumrljive zasluge, za katere se ga bo istrski narod še pozno spominjal in hvaležno omenjal njegove vzorne vrline. Da mnogo je storil preblagi mož za istrski narod; mnogo je žrtvoval zanj, saj ga je tudi ljubil s prave in čisto narodno ljubeznijo, za narod, za katerega je tvegaval vse svoje dušne in telesne moči. Da mnogo je prestal, kakor sam pravi: „Kakšne vojske sem prestal, vam ne morem popisati, ker bi še tako velika knjiga ne mogla obseči vsega, da o drugem ne govorim“. Služboval je skoro vedno v takih krajih, kjer je bilo prebivalstvo deloma slovansko, deloma italijansko. — Boril se je neprestano za narodno stvar, za boljše politične razmere, radi katerih so ga leta 1848 obsodili Garibaldovci na smrt, a ker se niso Italijani polastili Istre, tedaj se tudi obsodba ni izvršila. Leta 1853 je razsajala strašna morilka kuga, katera je neusmiljeno morila ljudi kar trumoma, vladala je grozna lakota, prihajala je redna suša in druge nesrečne šibe. Tu je pokazal vrli Golmajer, da se ne boji umreti za ubogo ljudstvo, da se ne boji žrtvovati za nesrečni narod. Da mnogo je prestal v teh žalostnih časih, mnogo se je trudil, saj njegove življenje ni bilo drugega nego večni boj, večna vojska, v katerih se je pa vedno izkazal pravega neustrašenega junaka. Posebno mu je pa bilo na srcu šolstvo. Videl in vedel je, kako je v tem oziru še jako na nizki stopnji istrski narod, kako pogreša tako potrebnih šol in kako pritiska in tlači na njega tuja, sovražna roka.

In spet se je tu pokazal preblagi mož v največji požrtvovalnosti. Ustanovil je šolo, kapelanijo, sezidal in popravil cerkve itd. Zbiral je krog sebe nadebudno mladino, katero je poučeval brezplačno v svojem poslopiju, da celo otroke je obdarjeval, samo da so se raje in redneje udeleževali šolskega pouka. In še mnogo drugega je storil, za kar ostane svojim ovčicam nepozaben.

Naroden mož je bil preblagi pokojnik, narodnjak z dušo in telesom. Njegova največja bolešt je bila narodne bolešt, narodna solze so bile njegove solze. Mož stare šole, je bil mož modern, vnet za vsako pravo naprednost, za pospeševanje raznih društev, katerim je bil tudi, če je le mogel, vzoren sotrudnik.

Krona vseh njegovih nevenljivih zaslug, vrhunec vsega njegove vsestranskega delovanja je pa deklinška šola „Elizabetišče“ v Tomaju, za katero je vse svoje imetje daroval in poleg tega še toliko milodarov, katere je osebno nabiral po vsej državi, a prosil je tudi izven te. Da je to dovršil, s tem je bila njegova največja želja izpolnjena. Imenovanega zavoda se je lotil, ko je stopil že ves utrujen in izmučen od naporenega vsestranskega delovanja, v pokoj. „Saj družega ne želim več“, je dejal, „samo, da dovršim to šolo, v kateri se bo vzgajala ženska mladina, potem pa rad umrjem.“ In res dovršil je, kar je namenil, želja se mu je ugodila in s tem je tudi dovršil zemeljsko delovanje. Slaboten na telesu, spremljan z nepopisnimi težavami in bridkostmi, je vkljub temu učakal veliko starost 86 let. Večni ga je poklical pred se, kjer je prejel večno, neminljivo plačilo za svoje neumrljive zasluge. —

Pogreb preblagega pokojnika je bil veličasten. Došlo je obilno število preč. duhovščine iz raznih krajev, katero sta zastopala preč. gg. kanonika: Tom. Kajdiž iz Ljubljane in dr. J. Mlakar iz Maribora. Nadalje se je udeležilo sprevoda uradništvo, na čelu mu blag. g. glav. A. Rebek. Za zastavo, katera je bila v črno zavita, so stopale deklice „Elizabetišča“ v bele oblečene prepasane s črnimi traki, na glavi so pa nosile črne pajčolane. Za deklicami so stopali ljudsko-šolski otroci, za temi pa mnogoštevilna množica ljudi, katera je prihitela iz bližnjih in daljnih krajev še nazadnje pozdravit

vrlega moža. Pred krsto so blestele častne diplome pokojnikove, ki so pričale v njegovih vzornih zaslugah. Pogreb je vodil preč. gosp. kanonik M. Sila, pevci so pa zapeli v cerkvi ob rakvi pod vodstvom g. naduč. Benigerja poznano „Blagor mu“, pri grobu pa genljivo „Jamica tiha.“

Jamica tiha naj ti bo preblagi mož, tiha in mirna vekomaj! Izginil si sicer izmed nas, a tvoj duh je še med nami, tvoje nedosegljive dobrote pa bodo na te spominjale ter pričale o tvojem vzornem življenju še poznim rodovom.

Blag mu spomin!

Junaško zadostovanje.

(Zgodba.)

Tole se je zgodilo v Parizu 25. velikega travna 1871, ravno ko se je vojski verzelski umikala prekucijska druhal, ki je v Parizu požigala in morila.

Blizo trga „la Bastille“ je bila bolnišnica za verzelske ranjence. Usmiljenka jim je stregla z junaško ljubeznijo, in postaren mašnik, Žermen po imenu, je klečal pri umirajočih in jim je navdihoval kesanje in upanje v imenu Jezusovem in Marijinem. Večjidel so ga umirajoči voljno poslušali in se z Bogom spravljali. Od ranega jutra sta delala tamkaj mašnik in usmiljenka, pozabila sta nase, mislila pa le na brezštevilne ranjence, ki so ju obdajali. Proti večeru pride mahoma v bolnišnico Baskarel, prekucijski častnik. Ugledavši mašnika in usmiljenko strašno zakriči: „Kaj delajo tukaj te zveri, ti izdajavci, ovaduhi?! kar postreliti jih bom dal!“

„Milost poveljnik!“ kličejo ranjenci, „zavezujejo nam rane in nas tolažijo.“

„Nobene milosti!“ škriplje Baskarel. „Ta mašnik bo izvrsten zastavljenec. Vojaki“, reče svojim možem, „primite ga, peljite ga v „la Røket“ in priklenite ga k zidu s škofom Darbom in drugimi.“

Usmiljenka Ludovika pade na kolena pred grezoviteža. Obličje ji obledi. Tiho prosi častnika: „Jurij, Jurij, nikar se ne loti tega pebožnega mašnika.“

Mašnik Žermen dene roke na prsi navskriž in reče ozira se proti nebu: „Ljubi Bog, usmili se tega ubogega zmotenca! Svoje življenje ti darujem, da mu dobim kesanje in zveličanje.“

Usmiljenka pa naglo stopi med mašnika in častnika in zavpije z gorečo prošnjo, pa tudi s srčnim glasom: „Jurij! ubij mene, pa pri-

zanesi služabniku božjemu, prijatelju naše družine, svojemu podporniku! Jurij, v imenu naše matere, v imenu Boga, ki si ga nekdanj tako močno ljubil . . .“

„Dovolj“, odgovori častnik ves besen, „bodi konec temu smešnemu prizoru!“ Reče in pomeri na Žermena. Puška počí, in svinčenka zadene usmiljenko, ki zavpije in se zgrudi.

Naslednjo noč beži krvoločni častnik pred vojaki v hišo ob cesti „la Røket“, da bi našel pribežališče. Vojaki verzelski deró skorej obenem vanjo. Nesrečnež teče v tretje nadstropje, pride na hodnik, odpre prva vrata, ki so mu bila nasproti, in vstopi.

Tam leži na postelji umirajoče dekletke: bila je usmiljenka Ludovika. Mašnik Žermen in dve stari ženi so bili pri njej.

Ugledaje prekucuha zavpije Ludovika: „Jurij, Jurij, brat moj!“ Ta trepetaje stopi nazaj.

„Kaj, ti?! zmiraj ti!“ zavpije. — „Bog me pošilja na tvoj pot, da te rešim, Jurij!“

„To ni megoče! Glej, tukaj sem, Ludovika, maščuj se! Vojaki so tukaj, izdaj me jim!“

Slišijo se že njih stopinje, njih kričanje in režljanje njihovega orožja. Bolj in bolj se bližajo in že stoje pri vratih. Prekucuh stoji nepremakljivo. „Skrij se Jurij“, šepeta sestra Ludovika. „Nikdar ne! jaz se ne bojim.“

Vojaki odpro vrata. Mašnik Žermen in obe ženi stopijo pred beguna, tako da ga iščočí vojaki ne vidijo. Naddesetnik pozdravi rekoč: „Ne zamerite! Nekoga iščemo, pa ga menda ni tukaj. Grezovitnež! upihniti mu hočemo življenje.“ Vrata zopet zapró, Jurij je bil rešen. Nesrečnež se ni ganil; taka velikodušnost ga je osupnila in premagala. Čez veliko let je

sedaj prvič čutil pekočo vest. Glavo je pobesil, in solze mu teko po licu. „Prepozno je“, poslednjič reče, „ljudje ne prizaneso.“ „Pa pri Bogu je odpuščenje“, reče mašnik.

„Bog, ki sem ga tako hudo žalil! Jaz sem zver. Zakaj ste mi ubranili kazen, ki sem jo zaslužil?“

„Brat dragi!“ reče Ludovika, „še imaš čas za pokoro.“

„Pa s tem ne dobim odpuščanja pri materi.“ — „Mati so ti že kdaj odpustili. Pred smrtjo so rekli: Jezus, Marija, usmilita se mejega zgubljenega sina!“ Pri teh besedah pade Jurij na kolena in joka.

„In ti, ljuba sestra, ali mi tudi ti odpustiš mojo hudobijo?“

„Da, iz vsega srca! Ozdravela bom gotovo in upam še dolgo služiti ljubemu Bogu in Mariji, Materi vedni Pomočnici, hvaležnost skazovati za tvoje spreobrnjenje.“ — „Jima pa bova skupaj služila in hvaležnost skazovala“, reče Jurij in zopet vstane.

Ja bil je mož beseda. Dvajset let že nosi redovno obleko, in nekdanji poveljnik preukijske armade oznanuje sedaj evangelij in streže ubogim gobavim na otoku tihega morja.

Tak uspeh ima junaška srčnost sestrina in molitev materna.

Redek pogum.

Ruski car Nikolaj I. je strogo prepovedal svojim podložnikom prestopati v katoliško Cerkev. Vendar je bilo mnogo takih ljudi, ki so raje poslušali božji glas nego carjev ukaz in so prestopili iz razkolne v katoliško Cerkev, če so se tudi morali bati najhujših kazni in najstrožjega preganjanja. Kristijana je bila tudi soproga generala Rostopčina, prvega carjevega ministra. Blaga gospa je živela vzorno krščansko življenje. Moskva takrat ni premogla več nego dve katoliški cerkvi. Do obeh je bilo iz Rostopčinovega gradu precej daleč, vendar je prišla vsak dan k sveti maši in vsak dan pristopala k Gospodovi mizi. Hodila je v cerkev St. Luis des Francais (sv. Alojzija Francoskega). Drugače pa je živela visoka gospa le v krogu svojih dragih otrok.

Nekega dne je obišče neznan gospod.

„Milostna gospa grofica“, ji prične govoriti, „vi hodite vsak dan v katoliško cerkev; pomislite, da tako ravnanje vzbuja po mestu sumnjo. In če bi carjev namestnik zato izvedel, gotovo bi se zelo zgražal nad tem.“

„Dragi gospod“, odgovori mirno grofica, „le brez skrbi bodite zame, jaz sama prav dobro vem, kaj delam“. Po teh besedah ga mirno odslovi.

Drugi dan pride policijski uradnik in ji pravi: „Blagorodna gospa, prihajam k vam na

povelje namestnika. Njegova ekscelenca prosi plemenite gospe, naj bo previdna v svojem dejanju in ravnanju. Če bi še nadalje tako živeli, če bi se še nadalje kazali za katoličanko, tedaj bo namestnik primoran, da vas naznani carju.“

Car Nikolaj ni imel nobene milosti za katoličane. Vendar grofica uradniku brez strahu odgovori: Ljubi gospod, le povejte namestniku, da si ta trud prav lahko prihrani. Jaz sama bom naznani carju, da sem katoličanka in sicer še danes.

Gospa je res pisala pismo, ki se glasi takole:

„Premilostni car! Namestnik iz Moskve mi grozi, da bo Nj. Veličanstvu naznanil, da sem katoličanka in da moje življenje vzbuja v Moskvi pozornost, ker grem vsak dan v katoliško cerkev k sv. maši.

Vaše Veličanstvo me lahko obsodi, da sem kriva in me lahko po svoji volji kaznuje, ker sem katoličanka. Toda, Veličanstvo, nihče me ne prisili, da bi ne sledila glasu svoje vesti, ni ga človeka, ki bi me primoral, da zapustim svojo vero, da zatajim vero v svojega Boga.

Premilostni car, le pomislite; v malo letih bo Vaše Veličanstvo prav tako umrlo kot drugi ljudje in bo prav tako sojeno.“

To pismo odpošlje carju.

Car je pismo prejel. Grofici ni nikdo več ničesar očital. Do svoje smrti je hodila vsako jutro ob gotovi uri v cerkev sv. Alojzija.

Če bi imeli vsi katoliki tako gorečnost in toliko poguma, kolikrat bi lahko osramotili

podle sovražnike naše svete vere, kolikrat bi katoličanom ne bilo treba skrivati svoje vere, kakor jo skrivajo sedaj!

Učimo se poguma od slabotne ženske!

Med pridigo je ubila strela na prižnici v vasi Igric na Ogrskem kalvinskega bogoslovca Pavla Gombosa.

Laški liberalni časopisi so zadnje dni poročali o nevarni bolezni sv. očeta Pija X. Seveda so ta poročila liberalnih listov popolnoma zlagana. Papežev telesni zdravnik dr. Lapponi poroča, da se sv. Oče kljub neznosni vročini počuti dobro in da vsak dan sprejme romarje iz raznih delov sveta.

Nemški katoliški visokošolci so v Šternbergu obhajali pred tednom društveno slavnost. Ko so se vračali od službe božje so jih napadli liberalni dijaki in nekatere jako nevarno ranili s kamenjem in palicami. Napadli so celo 74 letnega starčka, olomuškega škofa Weinlicha in ga z gnjilimi jajci ometavali. Vse pošteno ljudstvo obsoja to liberalno lumparijo.

Katoliški misijoni na Japonskem. Na Japonskem je pet katoliških misijonskih okrožij. Enega upravljajo španski dominikanci, štiri ostale: nadškofijo Tokio, škofije Nagasaki, Osaka in Hakodate pa francoski misijonarji. Nadškofija Tokio ima 9178 katoličanov, 34 misijonarjev, 42 cerkva in kapelic; Nagasaki 41.458 katoličanov, 34 misijonarjev in 55 cerkva; Osaka 4000 katoličanov, Hakodate pa 4235 katoličanov, 23 misijonarjev pa 31 cerkva. Upati je, da se bodo misijoni po končani sedanjih vojski mogli veliko bolj razširjati nego so se doslej.

Na Francoskem so pregnali iz samostanov redovnice in redovnike in jim oropali vsa posestva. Sedaj kupujejo oropana posestva židje za nizke cene. Samostan sv. Germane in njegovo obširno posestvo je kupil za sramotno ceno 82.000 frankov židovski trgovec Nathan. — Za žide je šla framazonska vlada v boj zoper redove. — Boj zoper katoliško Cerkev se vedno bolj poostruje. V okraju Chalon sur Saone so pometali vsa verska znamenja iz bolnišnic; usmiljenim sestram so strogo prepovedali razgovarjati se z bolniki o verskih zadevah. Bolniški duhovnik se ne sme prikazati v bolniških sobah razven na izrečno zahtevo kakega bolnika. Tako ravnaajo liberalci, ki vedno govore v bratstvu, enakosti in svobodi.

Božji rop v milanski stolnici. Laški časopisi so poročali, da je neznan tat pobral s kipa Matere božje sv. rožnega venca dragoceno krono, ovratnico in prstane. Vse to je bilo čisto zlato in obdano z dragimi kamni. Škoda znaša 50.000 lir.

Na Štajerskem. je prestopilo od novega leta 196 oseb k protestantom. V mesecu juliju samo v Mariboru 54.

Dunajski katoliški shod. Dunajski odbor je že določil slavnostne govornike, ki bodo govorili na katoliškem shodu v novembru. Ti govorniki so: nadškof Teodorovič iz Galicije, voditelj krščanskega delavstva avstrijskega obč. svétnik Kunšak, moravski katoliški poslanec dr. Hruban, sloveči govornik princ Alojzij

Lichtenstein; vrli voditelj katoliških Slovencev na Kranjskem, državni in deželni poslanec dr. Ivan Šusteršič in sloveči govornik P. Boissl. Za poročevalce posamnih odsekov so izbrani najboljši strokovnjaki posamnih strok. Med drugimi bo poročal o „poljedelskem vprašanju“ tudi kranjski državni poslanec Povše.

Katoliški misijoni v razvalinah. Lepo se je razširjalo misijonsko delovanje v Jalnitu na maršalskih otokih, ki se je pričelo l. 1898. Vodila ga je družba Srca Jezusovega. Misijo-

narji so imeli tu lično cerkvico, bolnišnico, deško in dekliško šolo ter zavod, v katerem so stanovale redovnice učiteljice. Pred tedni pa je razsajati začel silen vihar (tajfun), ki je v kratkem razrušil dolgoletno delo in trud misijonarjev. Vsa poslopja so v razvalinah. Škoda znaša nad 60.000, gotovo ogromna svota za revne misijonarje, ki so navezani le na podporo dobrih in usmiljenih src. Edina tolažba v tej grozni nesreči je, da ni vihar pokončal nobenega človeka.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Umeščen je bil na župnijo Ribno pri Bledu č. g. Anton Oblak, kaplan v Šenčurju pri Kranju. — Za kaplana v Šenčurju je nastavljen č. g. Mihael Kmet, kaplan v Loškem Potoku. V Košico pride č. g. Peter Mohor s Sv. Planine, na Sv. Planino pa č. g. Feliks Knižek, kaplan v Sostrem, v Sostro č. g. Andrej Magajna iz Knežaka, v Knežak novomašnik č. gospod Andrej Orehek. V Semiču pojde za II. kaplana sem. duhovnik č. g. Alojzij Kurent.

50letnica mašništva je praznoval 29 julija umirovljeni župnik v Brežicah č. g. Jožef Horvat.

Umrli je ekspozit v Dutovljah v Istri č. g. Valentin Klinar. Rodil se je l. 1870 v Kropi, l. 1894 je bil posvečen v mašnika tržaško-koprske škofije, v kateri je služil po raznih krajih v Istri in na Krasu. Pogreb je bil l. avgusta. 20 duhovnikov ga je spremljalo na zadnjem potu. Pokopal ga je veleč. g. župnik iz Divače J. Sedmak.

Izpremembe v lavatinski škofiji. Za provizorja v Stoperce gre č. g. Andrej Keček, kaplan pri Sv. Rupertu v Slov.

gor, in za provizorja v Sv. Jurij ob Pesnicah č. g. Matej Zemljič, kaplan pri Sv. Jakobu v Slov. goricah. Za nadzornika benediktinskih posestev v Racerhofu je imenovan č. g. Ivan Pervec, župnik pri sv. Juriju ob Pesnici. Novo nastavljeni so kot kaplani sledeči č. g. Ivan Alt v Sv. Lenartu v Slov. goricah, Anton Berk v Rajhenburgu, Anton Jehart pri Sv. Juriju ob juž. žel., Franc Letonja v Vitanju, Alojzij Sagaj v Laporju, Franc Šegula v Sevnici. Prestavljeni so sledeči č. g. kaplani: Rudolf Krener iz Rajhenburga k Sv. Rupertu v Slov. goricah, Maks Goričar od Sv. Magdalene v Mariboru v Šmartno pri Saleku, Anton Penič iz Laporja k Sv. Magdaleni v Mariboru, Anton Pučnik, dvorni kaplan v Mariboru kot kaplan v Celje, Vid Janžekovič od Sv. Lenarta v Slov. goricah k Sv. Jakobu v Slov. goricah, Ivan Luskar iz Vitanja v Kalobje.

Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani je najslavesnejše praznovalo pedesetletnico pretečeno nedeljo. K tej slavnosti so prihiteli zastopniki rokodelskih društev iz Kranjske, Dunaja,

Gradca, Zagreba in drugod. Slovesno sv. maše je daroval v uršulinski cerkvi premilostni g. knezoškof ljubljanski, cerkveni govor je goveril veleč. gospod stolni kanonik Andrej Kalan. Pri tej priliki se je blagoslovila tudi nova zastava. Naj bi vrlo društvo vedno več članov zbiralo pod svojo zastavo.

Društvo sv. Marte je obhajalo v ponedeljek 7. t. m. god svoje društvene patrone na Rožniku. Tu je bila ob pol petih zjutraj sveta maša, kratek nagovor in skupno sv. obhajilo. Članice so oskrbele petje pri sv. maši.

Obolela sta preč. g. p. Jožef Bizavičar, prednik frančiškanskega samostana na Brezjah in č. g. Karol Ceme, župnik v Dolu pod Ljubljano. Priporočata se v molitev!

V Šmartnem pod Šmarno goro je umrl te dni ondodni č. g. župnik Jakob Strupi. Rojen je bil 28. aprila 1850 v Čirčicah pri Kranju. V mašnika je bil posvečen l. 1874. Dalje časa je deloval kot beneficijat na Goričici, zadnja leta tu v Šmartnem. Pred meseci ga je vrgla smrtna bolezen na posteljo in ga sedaj rešila trpljenja, ki ga je tako vdano in junaško prenašal. Njegovo truplo so prepeljali v sredo v Kranj, da bo na tamošnjem pokopališču med domačimi počival. Naj mu sveti večna luč!

* * *

Shod dekliških Marijinih družb pri sv. Joštu dne 16. jul. se je zvršil prav slovesno in srečno. Razun par družb so se ga vsaj po svojih zastopnicah udeležile vse družbe iz dekanije loške in kranjske. Ne mala cerkev je bila popolnoma polna samo Marijinih hčera. Lep prizor! Oba slavnostna govornika sta v prav primerno odbranim govoru vsem govorila prav v srce. Pristrčna jima hvala! Nekaj posebnega je bilo ljudsko petje pri sv. maši in popoldne pri litanijah. Tukaj se je spoznalo, kako se človeku dviga srce pri službi božji, če pobožno poje vse ljudstvo. Vse se je pelo iz ljudske pesmarice. Čast gre tukaj pred vsem škofjeloškem dekletom, ki so prihitele z pesmaricami, na katerih se je videlo, da jih rabijo že dalje časa. Še celo škofjeloške učenke so znale peti vse pesmi, in pele so prav po-

gumno! Vsa čast gg. učiteljicam ki so jih tako lepo peti naučile! Naj bi bili tukaj oni, ki imajo toliko predsodkov proti ljudskemu petju in — njih predsodki bi odpadli vsi. Po končani popoldanski službi bila je zunaj na prostem veselica — vstop brezplačen. Tri deklice so deklamovale Sardenkotovo „samostansko lilijo“ in govorile tako razločno, da so jih vsi prav lahko razumeli. Nato so se uprizorila tri dejanja iz igre „Na Marijinem Srcu“, ki so se prav srečno izvršila. Petje med igro je bilo zopet prav dobro (pesmi zopet iz ljudske pesmarice). Proti večeru so se dekleta vsa vesela in zadovoljna vračala domov v zavesti, da so preživele zopet en dan v pravem duhovnem veselju: razvedrile so si duha, srca si oblažile, zavest in pogum si dvignile. Tako se razveseljujejo Marijini otroci!

Iz Stare Loke. Žalosten pogreb dveh Marijinih hčera. Dne 24. julija dopoldne se je napravljala huda ura. Ljudje od soseske sv. Duha so bili na polju, in ženice so žele žito. Na sorškem polju so bile na njivi od Jugovčeve hiše iz Virmaž domača dekle, domača dekla Mica Šetina 30 let stara iz Škofje Loke doma, in delavka Marija Jelovčan 40 let stara iz Leskovic. Ko se je bližala huda ura, so šle pod drevo, sedle na tla, marelo razpele in molile. Kar se zabliska in trešči v drevo in v te 3 ženske. Domača dekle je bila le omamljena, one dve pa, obe Marijine hčere, mrtve. Ljudje so prihтели blizo in videč ta pretresljiv prizor so vsi glasno jokali. Dne 26. pa se je vršil pogreb teh dveh deklet ob navzočnosti mnogih Marijinih družabnic iz Stare in Škofje Loke ter obilne množice. Marsikatero oko se je solzilo. Dekla je bila v nedeljo poprej pri sv. spovedi. Upajmo da so bile na sodbo pripravljene, vsaj je bil tudi eden izmed stebričarjev (stilitov) svetnikov od strele ubit. Naj v miru počivata!

Iz Belih vod pri Šoštanju. Vršil se je zopet prav veliki romarski shod v naši cerkvi. In začetek na peto nedeljo po binškoštih dne 16. julija. V ta namen je bila v predvečer v imenovani cerkvi pridiga, pete litanije M. B. in končno se je skupaj zapelo nekaj Marijinih pesmic. V nedeljo pa so bile tri pete sv. maše, ena tiha sveta maša pa v starej cerkvi; zraven tega tudi dve slovesni pridigi in sicer prva ob šestih zjutraj s peto sv. mašo. Ob 8. uri druga peta sv. maša. Druga pridiga ob desetih s peto sv. mašo, ki se je končala z lita-

nijami trpljenja Jezusovega. Razun tega shoda še bo posebno velik shod na rožnivenško nedeljo, poleg drugih manjših že tudi v „Bogoljubu“ naznanjenih. Naznanja se tudi ljubiteljem sv. Križa pri Belih vodah, da se je ustanovila tukaj družba za oplešanje romarske cerkve. Ud te družbe lahko postane vsakdo, ako plača vsako leto po 1 K 20 v = 60 krajcarjev, ali pa enkrat za vselej 300 kron; zato se pa bode služila v romarski cerkvi vsak prvi petek v mesecu in pa na rožnivenško nedeljo sv. maša za njega in se bo pri dvanajsterih shodih molilo za njega. Za rajne ude pa se bodo opravljala vsako kvartno sredo, izvzemši sredo o binkoštih, mrtvaška sv. opravila Natančnejša pojasnila daje rade volje cerkveno predstojništvo Sv. Križa pri Belih vodah. — Za popraviljanje romarske cerkve so darovali: Mihael Zarnik, Suhadole 3 K; neimenovana oseba s Kranjskega 6 K; neimenovana oseba s Kranjskega 4 K. Bog povrni tisočero in sv. Križ in nam podeli mnogo blagih posnemavcev imenovanih oseb! (Po zmoti za eno štev zakasnelo; oprostite! Ur.)

Iz Žabnice. Tudi pri nas se razvija versko življenje. Molitvena ura, ki se je vpeljala vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik v mesecu od 1. — 2. popoldne in pri kateri se glasno v zboru moli iz knjige „Večna molitev“, privablja vedno več častilcev Najsvetejšega pred tabernakelj. Vsako prvo nedeljo v mesecu imamo pa vrhtega še pridigo o Jezusovemu Srcu in pete litanije. Naj jih le krepko odpeva cela cerkev! — Dne 12 febr. smo imeli za našo župnijo določeni dan skupnega javnega čiščenja presv. Rešnjega Telesa. Zjutraj ob 6. uri se je izpostavilo Najsvetejše, sledila je peta sv. maša, med njo pridiga, na koncu blagoslov. Molilo se je Najsvetejše od župljanov, razvrščenih po vaseh in stanovih, od ure do ure, katere začetek je veliki zvon sproti naznanjal. Ob 5 uri popoldne je bila pridiga o Najsvetejšem, pete litanije Jezusovega Srca, zahvalna pesem in naposled blagoslov po rimskem obredu. Udeležba je bila prav povoljna. „Res, nebeški dan je bil danes“, tako so ob sklepu govorili pobožnejši. — Za matere imamo vsako četrtletje stanovske pridige o krščanski vzgoji. Dal Bog obilo udeležbe in sadu! — Dne 20. junija je bil za našo župnijo zopet izredno slovesen dan. Imeli smo v svoji sredi Presvetlega, ki so prišli

prepričati se o verskonravnem stanju naše župnije in podeliti 64 otrokom zakrament sv. birmе. Vse je bilo v zastavah in mlajih, postavljeni so bili čeli drevoredi smrečic v kljub vsemu hujskanju od nasprotne strani. Po opravljeni sv. birmi so vpeljali Presvetli novoustanovljeno dekliško Marijino družbo in najslavesneje sprejeli vanjo 26 članic. V ognjevitnem nagovoru so jih nauduševali za vse dobro in k stanovitnosti v boju zoper vse slabo. Marsikdo navzočih je bil pri tem vidno ginjen. Bila je pa to tudi res slovesnost, kakoršnih Žabnica še ni videla mnogo. Da bi se pač posrečilo vpeljati tudi mladeniško Marijino družbo v naši župniji! Proč z vsemi napačnimi oziri!

Iz Mengša. Že je preteklo eno leta, odkar je bila pri nas ustanovljena Marijina družba. Ako se po preteku enega leta vprašamo, ali je bila družba potrebna in koliko je koristila, tedaj moramo z veseljem pripoznati, da je bila potrebna zelo in da je tudi veliko koristila. Zavel je nekak nov duh, prišlo je med mladino neko življenje, pravo duhovno veselje. Dekleta se mesečnega shoda vedno vesele in ga težko pričakujejo. — Dne 18. junija je bilo zopet vsprejetih v družbo 31 deklet. Doslej šteje dekliška Marijina družba 289 udov, dve sta bili izključeni. Z mladeniči je pač težje. Teh je 99, dva sta bila izključena; torej je vseh skupaj 388, kar je gotovo lepo število. Mengeška Marijina družba je po svojem številu gotovo ena med prvimi na Slovenskem. Pri fantih res ni vse popolno, pa Bogu bodi hvala, da je še tako. Tolaži nas le to, da drugodi še tako ni. Skušnja nas uči, da pri mladeničih samo verski moment ne vleče, ampak mora biti tudi narodni zraven. Zato je pametno, predno se ustanovi mladeniška Marijina družba, vselej ustanoviti izobraževalno društvo in še le na podlagi tega potem versko družbo. Naj bi Marija naša pokroviteljica utrdila vse v stanovitosti!

Gozdanje na Koroškem. Rožica, v mrzlo zemljo vsajena. medli. Marijina družba na Gozdanski led postavljena cveti. Že iz sovražnih ust se nerad odtrga rek priznanja. Nas je že 33 pod zastavo bele lilije; in natančno, v polnem številu uživamo med angeli ženinovo nebeško jed. Pevske grla so sicer v našem kraju redka reč, a me pa pojemo Kraljici na čast in — gre. „Bogoljuba“

bere vsaka dvakrát. In „sv. Nežo“ smo igrale; in po končani igri smo se postavile prav umetno v pomenljivo živo podobo: Neža zveličana, Žarel je bengaličen ogenj, in povabljeni so bili zamaknjeni. — In krasne podobe Brezmadežne v ličnem okviru ima že vsaka nad svojo posteljo.

Iz Kostanjevice. Lepe slovesnosti smo imeli pri nas dne 30. julija, ko smo ravno obhajali opravilo farnega patrona Sv. Jakoba. — Za ta dan je bilo za našo faro določeno celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Že nekaj nedelj preje so nas v cerkvenih govorih navduševali za Jezusa v najsv. zakramentu, in v resnici, slovesnost je uspela lepo. Cel dan so se lepo vrstili ljudje in molili, deloma tudi glasno. Popoldne so pa imele Marijine družbe — fantovska in dekliška — skupno češčenje. Molili smo iz velike knjige 8 uro Pri uri, med katero se dekleta Marijine družbe lepo pele evharistične pesmi, je bilo navzočih tudi mnogo drugih faranov. Ob 5. popoldne smo imeli pridigo. Govoril je preč. g. gvardijan krški P. Efrem in v lepem, vznešenem govoru v nemal častilce sv. Rešnjega Telesa, da darujejo Jezusu srce polno ljubezni, spokornosti in pobožnosti. Odpeli smo še litanije Srca Jezusovega in zahvalno pesem — opravilo je imel preč. g. kanonik Fettih Frankheim, — ter na ta način končali lepo slovesnost. — Drugo, po čemer se je odlikovala letošnja Jakopova nedelja pred drugimi je pa to, ker je ta dan naša fara na veličasten način proslavila 40. letnico mašništva svojega župnika g. Damijana Pavliča. Slovesno zvonjenje na predvečer, bajna razsvetljava Kostanjevice, kresovi po naših gričih in vaseh, bakljada, umetalni ogenj serenada, petje — vse to je pričalo, koliko ljubezen in spoštovanja vživa naš gospod župnik, katerega je ob tej priliki izvolil naš občinski zastop za svojega častnega občana. Dobili smo vtis, kakor da so meščani naši, kakor tudi zunanji župljani tekmovali med seboj, kdo da bo bolj in več pripomogel, da se vsa slavnost obnese kar najsijajneje. V nedeljo smo spremili gosp. jubilarja med veselim pritrkavanjem zvonov v lepo ozaljšano cerkev. Spreveda sta se udeležili obe Marijini družbi, duhovščina, spremljalo nas je pa nebroj občinstva. V cerkvi je stopil najprej na leco preč. gospod dekan leskovški Švajger, ter v lepem, izbranem in slovesnem govoru razložil pomen praznika, zatem pa je gospod jubilar ob obilni asistenci

služil slovesno sv. mašo. Razhajali smo se vsi ene misli: da lepše biti ni moglo in ene želje: da Bog ohrani gosp. župnika še dolgo! — Isti dan je sprejel preč. gosp. dekan g. Ano Božič v Marijino družbo. Ker je omenjena že dolgo časa bolna in ji ni mogoče iti v cerkev, se je vršil sprejem v domači hiši ob bolniški postelji. Gosp. dekan je imel tu primeren nagovor, pevke so zapele: Že dolgo . . . Bila je ganljiva slovesnost.

Iz Fare pri Kostelu. Nedelja, dné 2. julija je bila za našo faro, posebno za nas dekleta Marijine družbe, dan veselja in radosti. Ta dan namreč so prišli k nam prevz. gospod knezoškof, delit zakrament sv. birme, in obenem tudi blagoslovili novo bandero dekliške Marijine družbe, katerega je lepo in okusno izdelala gospa Hofbauer, iz Ljubljane, za 500 kron. Popoldne okoli šeste ure so se pripeljali Prevzv. iz Osilnice. Sprejeli smo jih prav prisrčno. Naproti smo šli z vsemi banderi do šole v Vasi, kjer jih je pozdravila v imenu šolske mladine ena deklica. Pozdravil je Prevz. tudi g. župan z občinskim odborom. Pri slavoloku pred župniščem smo jih čakale dekleta Marijine družbe s svojim banderom. V imenu deklet Mar. družbe jih je srčno-navdušeno pozdravila A. F., ter jim podala krasen šopek. Marsikomu se je lesketala solza v očeh ob tem prizoru. Potem smo šli med slovesnim zvonjenjem v lepo prenovljeno župno cerkev, katera je bila do zadnjega kotička polna vernega ljudstva. Potem so Prevzv. v kratkem, jedernatem govoru razložili pomen zastave; ter nas spodbujali naj posnemamo Mar. brezmadežno in sv. Nežo, katerih podobi nosi naše bandero; nato so ga blagoslovili. — Ob enem so tudi blagoslovili bandero, katerega so si oskrbeli naši rojaki v Ameriki. Bandero ima podobo Lurške M. B in sv. Nikolaja, zavetnika na morju; tudi to je izdelala gospa Hofbauer za 700 kron. Banderi sta jako lepi in prav kras naše že itak lepe cerkve. Prevzvišeni so si s svojo ljubeznivo prijaznostjo pridobili srca vseh. Naj jih Bog vsemogočni ohrani še mnogo let ljubljanski škofiji!

Iz Metlike. Lepo slovesnost smo imele pri nas dekleta Marijine družbe dne 2. julija v čast presvetemu Srcu Jezusovemu. Zjutraj med svetō mašo smo imele (nad 300 deklet) skupno sv. obhajilo, nato pa molile enoglasno obhajilne molitve. Med sv. mašo in sv. obhajilom so donele v čast in slavo presvetemu Srcu prekrasne pesmi, ki so

privabile marsikako solzo v oči pričujočega ljudstva. Da imamo tako vbrano petje, se imamo toplo zahvaliti našemu za glazbo vnetemu pevodju gosp. Alojziju Mihelčiču, ki je pevke tako izuril, da se lahko merije z marsikaterim izvežbanim ženskim zborom. Popoldne ob dveh smo se zopet zbrale pred sv. Rešnjim Telesom, molile uro iz večne molitve ter pele litanije presvetega Srca Jezusovega. Potem smo se pa uvrstile za našo krasno zastavo ter šle med molitvijo in petjem svetih pesmi proti cerkvi sv. Roka. Tu so nas naš goreči voditelj preč. gosp. Ivan Strajhar — kakor tudi zjutraj v farni cerkvi — z lepimi in navdušenimi besedami vzpodbujali k vstrajnemu čednostnemu življenju. Za ves njih trud in vso požrtvovalnost jim izreka družba najtoplejšo zahvalo.

Iz Radeč pri Zidanem mostu. Mili naš trg je na praznik presv. Srca Jezusovega solnce posebno ljubko obsevalo in ogrevalo, kakor bi hotelo razodevati svoje veselje, da je v cerkvi izpostavljeno Solnce pravice v celodnevno počeščenje. Akoravno je jasno nebo ljudi gnalo ven v prosto naravo na delo, je vendar tudi ljubezni plamteče Srca božjega Solnce privabilo zlasti v dopoldanskih urah številne množice vernih Radečanov k sedežu milosti in k angelski mizi. Vsa pobožnost se je vršila v najlepšem redu in jako slovesno, natančno po predpisih prevzv. vladike našega. — In zopet je isto solnce, ki je v petek dne 30. junija še milo svetilo, svetilo in grelo v nedeljo, dne 2. julija, a grelo in svetilo s tako silo, da bi bilo gotovo preprečilo odhod nepozabnega nam g. beneficijata Bartelna, ki se je ta dan poslovil od nas, ako bi se bilo dalo. A ni se dalo! Odšel je od nas gospod, ki se je tekom trimesečnega bivanja v naši sredi priljubil nam vsem, a so tudi njemu Radeče toli k srcu prirastle, da se je z največjo težavo ločil od nas. Bog ga živi na kočevski zemlji!

Litijski romar. Na Dobovcu se je poročila dne 5. junija prednica ondotne Marijine družbe. Vse tovarišice so jo spremila k poroki in ji zapele poslovilno pesem. — Na Kumu je sedaj nov cerkvenik, ki bo poskrbel vse potrebno za romanje. Na kresni večer je gorel ondi velik kres, ki ga je bilo videti daleč na okoli. — Na Dolih obhajajo Porcijunkulo, kakor druga leta. Za govore in spovedovanje je preskrbljeno. — Na Janče se je povrnil prejšnji g. župnik;

gosp. Dolinar pa je dobil župnijo Kresnice. — Št. Lamberški župljani šli so s procesijo na sv. Goro na binkoštni torek, kamor so došle tudi procesije iz Save in Hotiča. — Na Polšniku se pripravljajo za birmovanje in za posvečenje krasne cerkve; oboje se bo izvršilo dne 15. avgusta. Na Primskovem je obolet č. g. župnik Golob za rano na jeziku in odšel v Gradec v bolnišnico usmiljenih bratov. Dobremu gospodu želijo vsi farani skorajšnjega ozdravljenja. — Radeče je zapustil začasni beneficijant g. Bertold Bartol in odšel nazaj na Kočevsko. — Na Savi nameravajo popraviti zvonik župne cerkve. — V Svibnem je jela izhajati „piščalka za abstinentne, pivce in pijance“. Prva številka je silno zanimiva. Bog daj listu mnogo sreče! — Šmartno. Dekl. Marijina družba napravila je dne 28. majnika romanje na Polšnik. Udeležilo se je istega 250 deklet domače družbe. Prišli sta tudi Mar. družbi iz Ljubljane, iz Št. Lamberta in sosednih fara. Vseh družbenic skupaj bilo je nad 500. Dopoldne je imel govor domači g. župnik, popoldne pa St. Lamberški gospod župnik Plantarič. Oba sta pokazala Marijo kot našo mater. Za cerkveno petje pa so poskrbele dekleta šmartinske Marijine družbe, ki so z dobro izbranimi pesmimi in dovršenim petjem povelečale Marijino slovesnost. — Mladeniška Marijina družba pa je pohitela dne 12. junija v Sv. Križ. — V Jablanici pri Litiiji prekrivajo cerkveni zvonik; na Librgi pa so napravili novo stolpno uro, katero je izvršil v splošno zadovoljnost urar Oblak iz Lučenj. — V Štangi so praznovali z vso slovesnostjo sv. Antona. Romarjev je bilo vse polno; došla je tudi njena visokost vojvodinja meklenburška.

Iz Črnega vrha nad Polhovim gradcem. Že je preteklo 4 leta, kar je ustanovljena naša dekliška Mar. družba, iz naše srede je neizprosna smrt že tudi 4 tovarišice ugrabila. Umrle so vse za jetiko. Prva je bila Marija Trobec, druga Frančiška Bradaška, tretja, Marija Ambrožič je umrla kar nenadoma. Šla je ravno k spovedi za družbeno skupno sv. obhajilo, pa je sredi pota do cerkve opešala in v jedni uri potem prevadena, umrla. — Pretresljiv ta dogodek nas je vse glasno opomnil: Čujte, ker ne veste ne dneva ne ure! — Ravno na sv. Alojzija dan pa so odnesli na pokopališče četrto našo tovarišico Ivano

Burjek. Tudi ta cvetka je v kratkem dozorela. Hodila je to leto še v ponavljajno šolo vsa zdrava. Bila je prav pridna učenka. Z veseljem je pristopila tudi med novinke Mar. družbe in pravila vestno izpolnjevala. A bolezen jo je uhitela, da ni mogla biti v zdravih dneh sprejeta v družbo. Želela pa je umreti kot Marijin otrok in zato je poprosila vsprejema v družbo v boleznih. Izpolnila se ji je želja na dan, ko je bila prevedena. Ginljiv je bil vsprejem tembolj, ker smo vsi vedeli, da nas v kratkem zapusti. Ona pa, zelo vesela svoje svetinje, bila je mirna, saj je že v svoji mučni boleznih večkrat rekla, da rajše umrje, kot bi še ozdravela. Nikdar ni nič tožila o težkem trpljenju. Vsa vdana v voljo božjo in mirno je zapustila svet ter se preselila med nedolžne v nebesa. Lep je bil tudi njen pogreb. Spremili so jo k zadnjemu počitku šolski otroci in družba z gorečimi svečami. Na dan sv. Reš. Telesa pa je opravila družba zanjo molitveno uro. — Naj bodo te vrstice mali spominček na vas, nepozabne tovarišice! Počivajte v miru, za nas pa prosite pri Jezusu in Mariji, da pridemo tudi me kdaj za vami!

Iz Staregatrga pri Ložu. Spodobi se, da ob obletnici postanka naše mladeniške Marijine družbe zve o njenem stanju nekaj tudi „Bogoljub“. Pred enim letom — kakor rečeno — se je ustanovila naša mladeniška Marijina družba. Kakor s fanti sploh, tako je bilo z našimi precej truda, predno so se omehčali. No, sedaj so prve in najhujše ovire premagane, in družba — hvala Bogu prav lepo napreduje. Že pri prvem vsprejemu je vstopilo nad sto mladeničev. Izmed teh so trije — prav vrli — umrli, petnajst jih je odšlo v Ameriko. Dne 9. julija letošnjega leta je bilo sprejetih zopet 15 novih članov, tako da šteje sedaj družba 113 sinov Marijinih. Družba si je tudi takoj ob ustanovitvi omislila zastavo, krasno delo karmeličank v Lincu. Bila je seveda draga, a je sedaj s pomočjo dobrih src že plačana. „Čebelica“ je družbi na razpolago pol leta. Le žalibog, da jej niso nič prav posebno naklonjeni fantje, pač pa naša pridna dekleta.

Iz Prečine. Jako slovesen dan je bil 20. julij, ko smo imeli molitveni dan Najsvetejšega, in to ravno na god našega farnega patrona sv. Elija, kar je slovesnost še bolj povzdignilo. Veliko faranov je ta dan prejelo sv. zakramente, veliko po-

božne molitve se je opravilo ljubemu Jezusu v čast. Ob šestih zjutraj je bilo izpostavljeno sveto Rešnje Telo, nato so bile litanije Srca Jezusovega in potem sv. maša. Vsako uro so bile uvrščene po dve ali tri vasi, tako da se je neprenehoma častil ljubi Jezus. Ob 10. je bila pridiga in potem slovesna sv. maša z leviti in dvema blagoslovoma. Pri tem opravilu ob desetih je bila cerkev natlačeno polna ljudstva, tako da je bila zastopana cela fara, ako ravno je imelo biti pričujočih le nekaj vasi. Vsako uro je dal veliki zvon znamenje, da nastopijo drugi častivci. Zvečer od pete do šeste ure so bile pete litanije in Tedeum, nato blagoslov. Tako smo preživeli ta dan praznujoč od težkih del, in časteč ljubega Jezusa v sv. Zakramentu. Upamo, da nam bo ljubi Bog povrnil ta dan na priprošnje mogočnega našega farnega patrona sv. Elija z obilnimi milostmi, in nas obvaroval vremenskih nezgod. Posebno pa da bi nam izprosil vsem skupaj srečno zadnjo uro in milostno sodbo.

Iz Loke pri Zidanemmostu. Na sv. Alojzija dan smo spremili k večnemu počitku prvo Marijino hčer iz naše dekleške Marijine družbe, 18 letno deklico Marijo Oblak. Bila je vzor poštenega in bogoljubnega življenja. V dolgi in mučni boleznih je mirno in potrpežljivo prenašala svoje boleti. Prihitele so z zastavo Marijine hčere iz bližnje okolice spremit svojo sestro. Slovesnega sprevoda se je udeležilo tudi mnogo mladeničev Marijine družbe in ostalega občinstva. Na grobu so nji zapele dekleta prav ganljivo znano Zabukovčevo: Na grobu Marijine hčere. Ti pa draga Marijina hči prosi pri Materi Mariji za nas, in tudi za tiste, ki omahujejo, tudi za tiste, ki so izstopili, da jih ona privede nazaj pod svojo zastavo, da tudi oni z nami pridejo enkrat tja, kjer ti uživaš večno plačilo!

Iz Škofje Loke. Celodnevno čiščenje presvetega Rešnjega Telesa se je dne 26. julija v kapucinski in 31. julija v uršulinski cerkvi prav slovesno izvršilo. Pri kapucinih je bila cel dan cerkev zelo obiskana. Sv. obhajil je bilo nad 500. Ker je sv. Ana obenem cerkvena patrona in dela prost dan, je bilo to zelo pripravno za to pobožnost. Pa tudi pri nunaš se je zelo dobro obneslo, dasi je bil delaven dan sredi največjega dela. Spored je bil v obeh cerkvah skoro enak; naj sledi tukaj le od uršulink.

Zjutraj ob 6. uri slovesna maša z obilno asistenco, ob 8 uri govor in maša. Celo dopoldne pa so bile sv. maše kar nepretrgoma do $\frac{1}{2}$ 12. ure. Vsa hvala vsem preč. gg, ki so bili tako prijazni in radovoljno prevzeli maše celo v tako poznih urah. Ob eni uri je bila glasna molitvena ura za dekliško Marijino družbo, (zapele več pesmi) ob 2. uri so pele čč. uršulinke večernice, potem molile rožnivenec in zapele nekaj pesmi, ob 3. uri zopet glasno molila in pela dekliška družba, ob 4. uri so slovesno vsi tukajšni gg, duhovniki v koretljivih molili in peli svoj brevir. Konečno so bile ob obilni asistenci pete litanije in Te Deum. Šolske učenke so imele vrstoma po razredih določene ure popoldne. Pri maši ob 7. in 10 uri se je glasno molil rožni venec. — Celo popoldne pa je jeden gg. duhovnikov v koroku in štoli molil presv. Rešnje Telo.

Hvala Bogu! Veliko imajo ljudje dela na polju in drugod, a cerkev je bila prav dobro obiskana, dopoldne in popoldne, mnogo jih je prejelo svete zakramente. — Tisto zvonjenje ob vsaki uri je imelo neko skrivnostno moč in naša srca klicalo in vzbudilo k slovesnemu praznovanju. Da bi vsi vedno ljubili Jezusa v presv. Zakramentu!

V Lešah smo imeli na god karmelske Matere božje dve slovesnosti. Pri dopoldanski se je blagoslovil kamenit kip presv. Srca. Potem je istega osmero krepkih mladeničev neslo na Brdo v poljsko kapelico, ki jo je sezidala mala vas Palovice. Pred in za nosilci se je vila dolga procesija, kakršne Leše še niso doživele. Slavnost so večali s petjem in godbo salezijanski gojenci. Načrt za kapelico in kip je izšel iz delavnice slavnoznanege radoljiškega J. Vurnika. Podoba presv. Srca gleda zdaj iz prijaznega griča čez palovško-lešansko polje proti breški M. Pomagaj Naj rast blagoslavlja! — Popoldne se je tukajšnjim gasilcem blagoslovila nova zastava V govoru so se imenovali trije imenitni gasilci: sv. Florijan in njegova mučeniška kri, žalostna Mati božja in njene solze ter On, ki gasi s sv. Rešnjo krvjo.

K 300letnici Marijinih družb v Ljubljani so se priglasile nadalje še te-le družbe: 56 Mladeniška družba v Škofji Loki; 57. Mladeniška družba v Čemšeniku; 58.

Dekliška družba v Križankih, v Ljubljani; 59. Družba žena in deklet v Kropi; 60. Mladeniška družba v Semiču; 61. Mladeniška družba v Metliki; 62. Mladeniška družba v Ajdovcu pri Žužemberku; 63. Mladeniška družba v Zeleznikih; 64. Mladeniška družba v Studenem; 65. Mladeniška družba v Lešah; 66. Dekliška družba v Studenem; 67. Dekliška družba v Lešah; 68. Dekliška družba v Ljubnem; 69. Dekliška družba v Retečah. 70. Slov. kršč. soc. zveza v Ljubljani. 71. Katoliško društvo za delavke v Ljubljani.

Zahvale za uslišano molitev.

Iz Ribnice na Pohorju, Štajersko. Dne 28. novembra 1904 sem se od spovedi domov grede ponesrečil ter si zlomil desno nogo, tako da je bila noga in življenje v nevarnosti. Zaobljubil sem se presvetemu Srcu Jez in L M B. Opravljalo se je več desetdnevnic ter na mnogih krajih molilo. Hvala Bogu, ni bilo zastoj. Z Božjo pomočjo in zdravnikov sem zopet ozdravel tako da zamorem v cerkvi in doma svojo službo opravljati. Zato naj bo presv. Srcu in L M B. zahvala. Andrej Fišer, župnik. — Franc Rozina, sobni slikar ud mladeniške Marijine družbe v Šmartnem pri Litiji se najsrčneje zahvaljuje preblaženi Devici Mariji, da mu je izprosila zdravje v smrtno nevarni bolezni, v kateri so bili že vsi obupali nad njim. Čast in hvala bodi Mariji, zdravju bolnikov! — T. P. se zahvaljuje najsvetejšemu Srcu za hitro pomoč v veliki stiski. — Marijina hči iz Bohinja najsv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zboljšanje zdravja. — Nekdo presv. Srcu za srečen izid sodne obravnave. — I. P. sv. Antonu Pad. za srečno najdeno izgubljenno reč. — M. R. iz Šmihela Jezusu in Mariji za ozdravljenje dolgotrajne bolezni. — T. K. od Radgone sveti Družini, sv. Antonu Pad., sv. Alojziju, sv. Ani za večkratno uslišanje v velikih dušnih in telesnih stiskah.

Darovi.

Za sv. Detinstvo: Barbara Krevs iz Mirnepeči za odkup enega dečka 30 K; Marija Bobnar za odkup ene deklice 20 K; iz Kamnika 11 30 K; iz Ljubljane 1 20 K; iz Mengša (č. g. Baloh) 20 K; Neimenovan 6 K; Janez, Ana in Marija Legat ter Elizabeta Rabič iz Dovjega za enega dekleta in tri deklice 75 K; Marija Štante, Št. Jurij ob j. ž. 2 K. — Za Afriko: Z Dovjega 5 10 K. — Za božji grob iz Kamnika 10 40 K. — Za kitajske misijone: Katarina Pogačar 10 K, Neimenovana 10 K, Neimenovan 10 K. — Za gobovce na Madagaskarju: Katarina Pogačar 10 K. — Za varuhe sv. Antona: Marija Štante 1 K; Ivanka Ponikvar 4 K. — Za stolnico v Ljubljani Ivana Globočnik iz Jesenic 10 K; za cerkev (?) na Gorenjskem ista 10 K. — Za Sv. Kr ž pri Belih vodah: Marjeta (?) v Srednji vasi 4 K.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaška izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„Vodilo“ za Marijine družbe je pošlo in se tiska v novi izdaji z dovoljenjem centralnega vodstva.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1·50, v usnju, zlati obrezi K 2·— in v najbolj lepi vezavi K 3·—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva** v Ljubljani, Kopitarjeva ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič

„Katoliška bukvarna“

in
prodajalna **„Katol. tisk. društva“**
v Ljubljani

priporoča nova oficijelna molitvenika:

Šolski molitvenik

po katekizmu in obrednih knjigah.
Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet
v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza 80 vin., zlata obreza K 1·20; pri naročilih na posamezne izvede po pošti 10 vin. več.

Večno življenje.

Molitvenik po katekizmu in obrednih knjigah.

Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet
v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza K 1·20, zlata obreza K 1·60; posamezni izvod po pošti 10 vin. več.

Častiti gospodje kateheti dobijo pri skupnih naročilih na 10 izvodov en izvod brezplačno; na vsakih 20 izvodov pa damo po tri iztise kot nameček.

Pridnega pomočnika

sprejemem takoj v trajno delo

Lorenc Rode, 1497 2-2

črevljarski mojster.

P. Möderbrugg, Zgor. Štajersko.

Zrtev spovedne molčečnosti

Veliko zanimiva resnična povest iz najnovejše dobe na Francoskem. Knjiga v obsegu 261 strani stane s poštnino vred K 2·10 in se dobiva v **Katoliški Bukvarni** v Ljubljani.